

Arrest

nr. 143 063 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 juni 2014 een asielaanvraag in. Op 25 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit Erdenet, Mongolië. U kende zelf nooit persoonlijke problemen in uw land van herkomst. Uw twee zussen vinden ondanks hun universitair diploma geen werk. Eind 2009 besloot u naar Europa te reizen om er te studeren en een leven op te bouwen. U reisde eerst naar Peking waar u op de Poolse ambassade een visum verkreeg. Op 20 december 2009 reisde u van Ulaanbaatar naar Berlijn, met een transit in Moskou. Vervolgens reisde u met de auto verder naar Warschau. Daar verbleef u tot januari 2010. Vervolgens reisde u van Warschau naar België. U kende hier een vriend van uw schoonbroer en verbleef in het begin bij hem. Als illegaal was het niet mogelijk hier naar school te gaan en u diende geld te verdienen voor in uw levensonderhoud te voorzien. Op 11 maart 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Franse autoriteiten. Deze werd geweigerd. Op 23 april 2014 huwde u met Belguun Chuluunkhugay. Op 5 juni 2014 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw paspoort, een uittreksel van uw huwelijk en een aanvraag 9bis.

B. Motivering

Na analyse van uw asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen noch een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uitdrukkelijk en herhaaldelijk dat de enige reden waarom u naar België bent gekomen en uiteindelijk asiel heeft aangevraagd is dat u hier wilde studeren (zie gehoorverslag CGVS pp. 4-5). Dit valt als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien kunt u zich evenmin steunen op elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. U geeft toe in Mongolië nooit problemen te hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U hebt Mongolië dan ook legaal met uw eigen paspoort verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 3).

*Verder dient te worden opgemerkt dat u **pas meer dan vier jaar na uw aankomst in België asiel hebt aangevraagd**. Dit kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Daar u reeds in 2010 een aanvraag tot regularisatie hebt ingediend met behulp van een advocaat kon u zich informeren over de in België bestaande procedures. De vaststelling dat u toch geen asiel aanvraag doet afbreuk aan de ernst van uw vrees.*

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande beslissing in positieve zin om te buigen. Uw paspoort is een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Het uittreksel van uw huwelijk en uw aanvraag tot regularisatie hebben niets te maken met uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift: “1. Bestreden beslissing dd. 25 september 2014; 2. Uittreksel huwelijksakte dd. 23 april 2014; 3. Uittreksel uit de geboorteakte van Chingun Belguun dd. 3 juli 2014; 4. Artikels De Morgen en De Standaard; 5. Bewijs kosteloze rechtspleging”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de *“Schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/2-3 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*, doordat *“Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen doordat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de objectieve gegevens waarmee het land van herkomst te kampen heeft”* en *“Tweede onderdeel: verzoekster maakt deel uit van een specifieke sociale groep zoals bedoeld in art. 48/3, §4, d van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de *“Schending van artikel 48/4 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan in casu niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

3.2. Verzoekster voert aan dat zij *“ontvluchtte haar land van herkomst door de economische, sociale en politieke situatie in Mongolië. Daar heerst namelijk armoede en wordt de kloof tussen rijk en arm steeds groter (stuk 4). Ook heeft het land te kampen met corruptie en omkoping (stuk 4). Werkgelegenheid wordt geregeld door personen die smeergeld ontvangen of corrupt zijn. Universitaire diploma's hebben in Mongolië bijgevolg weinig waarde. De kostprijs van een universitaire opleiding is voor veel Mongoliërs te hoog, en degenen die dit kunnen financieren vinden geen werk door de corruptie onder werkgevers en machthebbers. Ook de medische sector is aangetast. Veel Mongoliërs kunnen hierdoor bijvoorbeeld geen ziekteverzekering betalen.”*. Verzoekster voert tevens aan dat zij deel uitmaakte *“van de lagere sociale klasse in Mongolië”*.

3.3. Verzoeksters bewering te behoren tot een groep met beweerde zelfde kenmerken, namelijk “de lagere sociale klasse in Mongolië”, beantwoordt niet aan de kenmerken van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) vreemdelingenwet. Immers verzoekster toont niet aan dat haar gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden, hetgeen zij zelf niet eens volledig bijtreedt (“Deze sociale achtergrond van verzoekster kan zeer moeilijk gewijzigd worden als ze in Mongolië verblijft, waar haar kansen om hogerop te geraken zeer schaars zijn”), noch dat de lagere sociale klasse in Mongolië als sociaal afwijkende groep wordt beschouwd. Daarenboven kan vastgesteld worden dat verzoeksters twee zussen een universitair diploma hebben(gehoor p. 4) en verzoekster daarenboven naar Europa kon komen om te studeren, zodat zij *überhaupt* niet aannemelijk maakt tot de “lagere sociale klasse in Mongolië” te behoren.

3.4. Ook wat haar beweerde vervolging betreft, verklaarde verzoekster op de DVZ en ter gehoor enkel omwille van studieredenen naar België te zijn gekomen en verder geen problemen gekend te hebben (gehoor p. 4), zodat hieruit evenmin een asielrechtelijke reden kan worden uit afgeleid. Voor zover verzoekster dit in het verzoekschrift aanvult, kan enkel blijken dat verzoeksters asielrelaas louter van socio-economische aard is, noch dat zij persoonlijke feiten of discriminaties aanhaalt. Dat verzoekster bovendien niet onmiddellijk na het ontvluchten van haar land van herkomst asiel aanvraag haalt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven eveneens onderuit. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen, ook om zich te beschermen tegen deze vrees bij een eventuele terugkeer. Verzoekster kan aldus niet aanvoeren dat “Het is niet omdat men talmt bij het aanvragen van asiel dat men geen vrees meer zal koesteren bij het eventuele terugkeren naar het land van herkomst” nu de beweerde vrees bij terugkeer *in casu* berust op dezelfde asielmotieven die verzoekster aanhaalde voor haar vertrek uit Mongolië.

Het volstaat in deze niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Dat “Het is immers zeer moeilijk voor haar om haar leven te ontplooiën zonder kansen of zonder financiële middelen” is verder een loutere bewering, die daarenboven niet in aanmerking komt voor asielrechtelijke bescherming. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoekster vreest in Mongolië te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

3.5. Voor zover verzoekster nog opmerkt dat “Verzoekster is echter hier haar leven beginnen opbouwen, in een democratische en eerlijke omgeving. Ze is in België getrouwd en kreeg hier een kind. Indien verzoekster zou worden teruggewezen naar Mongolië zou haar zoon opgroeien in een land waaruit jonge mensen net wegvluchten op zoek naar kansen. Tevens heeft haar echtgenoot hier onbeperkt verblijfsrecht en is hun zoon in België geboren en aan het opgroeien. Verzoekster zou bijgevolg haar hele familie moeten achterlaten om terug te keren naar Mongolië.”, merkt de Raad op hij geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel en dat verzoekster zich dienaangaande naar de geëigende procedure dient te richten.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet voldoende uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK